

Š. musel bodnouti sám svým nožem, ani (stížností dále zdůrazňovanými) výpověďmi svědků, kteří vůbec nesvědčili o tom, jakým způsobem a čím nožem došlo k poranění Š-ovu. Tvrzení obrany bez použití nože — na co se obhajoba omezila — uplatňovalo jiné jednání než jednání hlavní otázkou označené, neuplatňovalo však ani beztrestnost ani jinou právní kvalifikaci skutku, který byl předmětem hlavní otázky a k němuž by byly musely hleděti i případné otázky dodatková a náhradní. Nebylo tu tvrzení, které by bylo zavazovalo podle §§ 319, 320 tr. ř. soud k otázkám, jejichž pomínutí stížnost vytýká, a nenastala tudíž pomínutím otázek těch zmatečnost podle čís. 6 § 344 tr. ř.

Čís. 4404.

Nekalá soutěž.

S hlediska § 29 zák. o nek. s. musí pachatel, zneužívaje individualisujících zařízení podniku (přímým použitím nebo nepodobením) zamýšletí záměnu jednoho podniku s druhým podnikem soutěžitelským, a jeho jednání musí býti způsobilé tuto záměnu přivoditi.

Nespadá sem, nýbrž po případě pod ustanovení §§ 25 nebo 27 zák. o nek. s., tvrdil-li kdo, nabízejí zákazníkům opravu výrobků jiné firmy proti pravdě, že tato firma zanikla a že jeho firma ji převzala.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1932, Zm I 857/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 21. května 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 29 zák. o nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil nalézacímu soudu, by o ní znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Předmětem ochrany §§ 11, 29 zák. o nekalé soutěži je jméno, firma a zvláštní označení podniku, nebo příznačná zvláštní zevnější zařízení podniku neb závodu, kterých již po právu užívá jeden soutěžitel, před záměnou ve styku zákaznickém. Pachatel musí tím, že zneužije oněch individualisujících zařízení buď jich přímým použitím nebo napodobením zamýšletí záměnu jednoho podniku s druhým podnikem soutěžitelským, a jeho jednání musí býti způsobilé tuto záměnu přivoditi. V souzeném případě podle zjištění nalézacího soudu obžalovaný sděloval zákazníkům, nabízejí, by jemu pokud se týče firmě K., kterou zastupoval, byly svěřeny opravy odstředivek, zhotovených firmou A. S., že firma A. S. zanikla a že jeho společnost firmu tu převzala; tím prý obmyslel a přivodil záměnu firmy jím zastoupené s firmou A. S. Uplatňujíc zmateční důvody podle § 281 čís. 9 a) a 10 tr. ř. vytýká stížnost, že podle zjištění těch logicky je vyloučeno zneužití fy. A. S., o níž obžalovaný tvrdil, že neexistuje, a že by podle zjištění těch mohlo jednání obžalovaného býti nejvýše přestupkem nekalé reklamy podle § 25 zák. o nekalé soutěži. Stížnost je v právu. Tím, že stěžovatel učinil údaje, o nichž

věděl, že jsou nepravdivé, že totiž firma A. S. zanikla a že firma jím zastoupená ji převzala, nezneužil žádného v § 29 zákona o nekalé soutěži chráněného statku za účelem záměny, a jeho jednání nebylo ani způsobilé tuto záměnu přivoditi, neboť záměna by předpokládala, že podnik stěžovatelův jest (může býti) zákazníkem považován za podnik firmy A. S. Není proto za těchto zjištění skutková podstata přečinu podle § 29 zák. o nekalé soutěži splněna. Přes to však nelze stěžovatele zprostiti z obžaloby, neboť soud nebyl vázán právní kvalifikací zažalovanému činu obžalobou přikládanou, nýbrž měl se zřetelem na skutečnosti v obžalobě uvedené ve spojení s okolnostmi při hlavním přelíčení na jevo vyššími uvažovati, zda čin obžalovanému za vinu davaný nezakládá skutkovou podstatu jiného trestného skutku ve smyslu § 25 zák. o nekalé soutěži, jehož možnost sama stížnost připouští, nebo ve smyslu § 27 cit. zák. (§ 262 tr. ř.). Bylo proto, ježto nelze se obejít bez nového hlavního přelíčení, za souhlasu generální prokuratury podle § 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. pro r. 1878 uznati právem, jak se stalo.

Čís. 4405.

Zjednatel vrahdy (§ 135 č. 3, 136 tr. zák.) jest, kdo vyvolal v napotomním vrahdu dosud jím nepojatý zlý úmysl někoho usmrtiti, aniž záleží na tom, zda byl úmysl ten vyvolán působením pachatele na vůli nebo na cit člověka, který se z příčiny tohoto působení stal — jak pachatel zamýšlel — vrahem.

Vzdálenější spoluvinou neb účastí po rozumu § 137 tr. zák. jest jen činnost pachatele, který způsobem v § 5 tr. zák. naznačeným vražedný úmysl v pachateli teprve nevyvolává, nýbrž vraha ve vražedném úmyslu, bez působení pachatelova (před jeho působením) již pojatém jen utvrzuje.

Nakolik nejde o zmátek čís. 6 § 344 tr. ř., nebyla-li k hlavní otázce na spoluvinu na vraždě zjednané dána eventuální otázka na vzdálenější spoluvinu po rozumu § 137 tr. zák.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1932, Zm I 197/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni jako soudu porotního ze dne 13. listopadu 1931, jímž byl stěžovatel uznán spoluvinným na zločinu vraždy zjednané podle §§ 5, 134, 135 čís. 3 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů :

Jako zmátek čís. 6 § 344 tr. ř. vytýká zmáteční stížnost, že nebyla porotcům dána náhradní otázka na vzdálenější spoluvinu obžalovaného P-y ve smyslu § 137 tr. zák. na vraždě spáchané spoluobžalovaným N-em. Tvrzení zavazující soud k této otázce shledává stížnost v několika výrocích spoluobžalovaného N-a, zaznamenaných v protokole (při hlavním přelíčení čteném) o jeho zodpovědném výsledku, potvrzujících v podstatě, že stěžovatel projevoval jednak přání, by (zavražděná pak) G-ová byla již pryč, jednak stesky nad tím, co musí G-ové platiti, a názor, že by se zmizením G-ové podstatně zlepšily jeho poměry, a to